

Vigtighed, at dette Andragende bliver imødekommet. Man har ikke kunnet forstaa, at den højtærede Landbrugsminister i sin Skrivelse af 10. Maj i Aar udtalte, at der for Tiden ikke kunde gøres noget til Fremme af Sagen. Jeg vil da haabe, at den højtærede Landbrugsministers Overvejelser maa kunne blive hurtigt tilendebragt, og at Resultatet maa blive tilfredsstillende for Fiskerne.

For et Aars Tid siden tillod jeg mig her i Tinget at henstille til den højtærede Justitsminister, om han ikke maatte være villig til at søge tilvejebragt en Ændring af den gældende Lovgivning om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed. Der er saa vidt mig bekendt ikke foretaget noget fra Ministeriets Side i den Henseende, og jeg tillader mig derfor at gentage min Henstilling. Jeg ved godt, at det er et grumme vanskeligt Felt at lovgive paa, og jeg er ikke saa naiv at tro, at der kan opnaas store Resultater ad Lovgivningens Vej. Imidlertid har det forløbne Aar jo staaet i Langelinies Tegn, ikke blot for Hovedstadens Vedkommende, men ogsaa rundt om i Landet, i alt Fald i de større Købstæder; og det samme har, hvis man kan dømme efter Pressens Udtalelser, været Tilfældet i vore Nabolande. Saa vidt jeg ved, har man baade i Sverige og i Tyskland faaet nye Love angaaende dette Emne i det sidste Aars Tid. Det forekommer mig da, at der er al mulig Grund for Ministeriet til at tage denne Sag op til Overvejelse, hvad enten Ministeriet selv vil udarbejde et Lovforslag eller mener det bedre at nedsætte en Kommission til Overvejelse af, hvad der fra Lovgivningsmagtens Side maatte kunne foretages. Man kan vel ogsaa haabe, at de danske Kvinder nu vil være i Stand til at yde et godt og vægtigt Bidrag til dette Spørgsmaals Løsning. Jeg skal i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at Dansk Kvindesamfund nylig har nedsat et Udvalg, som skal beskæftige sig med denne Sag.

Det glæder mig at se, at der i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 1178 under Nr. 376 er foreslaaet en Understøttelse til en Dame, der i 29 Aar har været ansat som Skriverske paa et Herredskontor, men nu er udslidt og har maattet trække sig tilbage. Det kan godt være, at dette betegner et lille Brud paa tidligere Praksis, men det forekommer mig i høj Grad stemmende med Billighed, at en saadan Understøttelse ydes. Naar jeg fremdrager dette Punkt, er det, fordi der i disse Dage er tilgaaet eller vil tilgaa Justitsministeriet et Andragende, som jeg har haft med at gøre,

fra forhenværende Herredskontorist Charles Søborg i Kalundborg. Han har i over 40 Aar været ansat paa Arts og Skippinge Herredskontor og har i den lange Aarrække været beskæftiget med at føre Pantebøgerne. Nu er den Tid kommet, da ogsaa han maa trække sig tilbage i Anledning af Retsplejereformens Gennemførelse. Det er mit Haab, at den højtærede Justitsminister vil stille sig velvilligt overfor dette Andragende og vil stille Ændringsforslag til Finanslovsforslagets anden Behandling om en beskedne Understøttelse til dette veltjente Menneske.

Jeg skal afholde mig fra at tale om den nye Retsplejelovs Gennemførelse — jeg kunde ellers let blive for vidtløftig — og kun bemærke, at naar der ved Lejlighed skal udarbejdes et Tillæg til Retsplejeloven, vil det være ønskeligt, om Justitsministeren vil have Opmærksomheden henvendt paa de ganske utilstrækkelige Vidnegodtgørelser, som vi i Henhold til Loven er i Stand til at yde. Folk, som møder i Retten, kan aldeles ikke forstaa, at der ikke kan bydes dem mere end een Krone. Jeg havde forleden Dag et sørgeligt Bevis paa, hvor langt 1 Kr. er sunket i Værdi; der var to Vidner, som drejede sig om paa Hælen og gik — de vilde ikke have de 1-Krone-Sedler, som blev rakt dem.

Til sidst vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som for et Par Dage siden fremkom fra det ærede 4de Medlem for Svendborg Amt (Sporon-Fiedler). Han var meget streng ved de danske Dommere, das war eine grausame Salbe. Han følte sig oprørt ved at se, hvor uforvarlig lemfældigt Loven af 17. Maj 1916 om Værn for Dyr føres ud i Livet, og han ønskede, som han udtrykte det, at Justitsministeren vilde give alle disse lunkne Jurisdiktionschefer en alvorlig Paamindelse om, at det skal være Alvor. Det forekommer mig, at det er en ejendommelig Forudsætning, det ærede Medlem gaar ud fra, naar han kunde tænke sig, at Justitsministeren vilde give en Næse til en eller anden Dommer, fordi den Dom, han i en saadan Sag maatte afsige, var for mild, eller at Justitsministeren skulde sende et Cirkulære rundt til Landets Dommere og paalægge dem at være strengere i deres Afgørelser. Den dømmende Magt er nu en Gang hos Domstolene, og tilfredsstillende en afsagt Dom ikke rette vedkommende, maa den paaankes. Der gives ikke anden Vej.

Det kunde maaske nok være psykologisk forklarligt, om en og anden af os Dommere ganske ubevidst dømte en lille Smule mildt, naar det drejede sig om